

Då jag var i Norge retade jag gallfeber på baggarne. "Norge är beundransvärdt", sa jag, som efter ett månghundraårigt danskt förtryck, under hvilken långa tidsrymd det ej gaf ifrån sig den minsta lifsyttning eller kunde framvisa en stor man, efter sin befrielse genom Sverige rycker upp sig så storartadt att det nu mer nästan kommit i jemnhöjd med Sverige och Danmark" – Ha ikke vi haft store mænd? Hva siger di om Tordenskjold?" – "Nordenskjöld? Han är ju svensk – finne" – Nej Tordensjold vores glimmrende helt" – "Jaså Tordenskjöld den der danske amiralen som tog de der præmarna i Dynekilden – Ja det lær ju ha varit en rapp karl – Han var ikke Dansk, han var Normand" "Jaså var han det? Det visste jag inte, men det är ju förlåtligt, då vi svenskar alltid betraktade Norge som en dansk provins - jaså han var norrman, det var intressant att få veta – Gubben Clemens satt och glen i ett hörn för sig sjelf

Fru artillerikaptain Magnus var

som redan nämndt den mest svårsmälta norska jag träffat på – Midt inne i Sverige, der hon föresten ständigt vistades, emedan hon ej hade råd att bo i Norge då hon skulle varit tvungen att representera på grund af sin adliga börd (i Norge! Hon hette Huitfelt i sig sjelf) skällde hon oafbrutet ner svenskarna på det aldra gröfsta sätt, hvilket de beskedliga nattmössorna tålade sig med, och ljög så att man bleknade, och då man (det vill säga jag) helt ödmjukt påpekade att hon fått om bakfoten, klippte hon tvärt af all vidare diskussion med ett "Husk paa at jeg er Dame" "Hur kommer det sig att man alltid kommer i hetsig politisk dispyt med norskor men deremot aldrig med norrmän? Frågade jag henne – " Fordi at herrerne risikerer – hjuting" svarade hon – och det är nog så, icke blott visavis vores norske brødre og søstre.

15 oktober ± 0 "Det finnes ingen svensk nation, bara skåningar, östgötar, dalkarlar, nerkingar etc." säger Strindberg och deri Torde han ha rätt. Här i detta kulturcentrum tror

jag de äro lätt räknade som hysa något intresse för hvad det vara må som ej direkt berör socknen, möjligen häradet – Detta märkes tydligen då andarne (oj!) nu drabba samman om den nya stora Sörmlands Kanalen som skall gå fram genom Vrena och till hvars fullbordande vi uppmanats att bidra med ett lån på hela 2800 kronor (vi ä väl en tusen stycken). Ehuru ingen opponerar sig emot att kanalen kommer att blifva af stor betydelse för Sörmland och Sverige, kanske äfven snart nog för Vrena, är det dock en kompakt majoritet bland de intelligenta odalmännen emot att bevilja detta skitlån, hufvudsakligen, efter hvad jag tror, emedan de kringliggande socknarne komma att skörda mera direkt vinst af företaget än Vrena, hvilket skär dem i hjertat. Jag har tillåtit mig påpeka att om man har en så trång syn på frågor af allmänt och fosterländskt intresse, böra vi sörmlänningar för konsekvensens skull uppfordra våra riksdagsmän att motarbota inlandsbanan, emedan denna helt säkert under åtskilliga år ej kommer att gagna oss men deremot höja våra debetsedlar

med åtskilliga ören per sugga för gäldande af räntorna på anläggningkapitalet, då genvägen helt säkert ej kommer att bära sig på länge. Jag är emellertid rädd för att de flesta ej uppfattade ironien, emedan de endast ha högst dunkla begrepp om inlandsbanan såväl som om Norrland.

Den punkt af vallagen som föreskrifver att riksdagsmannakandidat måste vara skrifven inom valkretsen tycker jag är absurd – om inom en valkrets endast kålhufvuden finnas att tillgå, hvilket är fallet i vår, der vi liberaler ha valt Carl Carlson Bonde, så måste ett kålhufvud väljas istället för att man kunde sätta in en briljant karl om ej hemortsbandet hindrade det, meningen med detta "hemortsband"- jag vet ej riktigt hur termen lyder, är naturligtvis att hvarje afkrok af landet skall se sina intressen representerade i riksdagen, men det vete faen om detta är förmånligt – bygdepolitik är ett ord som ej har god klang.

Då jag bodde i Sheffield hade den gamle "vilden" Roebuck, - old tear'em^{x)} som han kallades - a splendid old chap, som representerade Sheffield i Underhuset, vid ett tillfälle röstat tvärt emot sina valmäns önsknings. – Hemkommen för att standa inför Pontius Pilatus, yttrade han på ett stort meeting: "Jag är vilde och blef vald af eder som vilde, och om det gäller Englands intresse, så ger jag både Er och Sheffield faen"- Tremendous cheering. Så skall en patriot tala

Bismarcks försvar af den allmänna rösträtten torde vara det enda hållbara, att "Det är farligare att vara utan den än att ha den"

"Ett politiskt parti kan liknas vid en orm. Hufvudet är ledaren, men svansen drifver fram hufvudet" (Lord Rosebery)

"De kloka behöfva mer dumhufvudena än dessa behöfva de kloka"

16 oktober ± 0 Jag skref för ett par dagar sedan om spritlagstiftningen och det Brattska

^{x)} Vanligt namn på bulldoggar

förslaget och framhöll att drinkare borde affordras nykterhetslöfte, hvars brytande skulle medföra internering. Detta vore ju helt enkelt "villkorligt straff", hvars tillämpning, numera äfven i Sverige, medfört de allra bästa resultat

"Bland 50 drinkare som räddats från dryckenskapslasten genom absolutism, finnes det knappast en som har nog karakter att utan denna hållhake afhålla sig från spritmissbruk"(Doktor Kleen)

De välsignade fylltrattarne ha snedvridet hela nykterhetsfrågan idet att behandlingen af dem blifvit en hufvudsak, istället för att det är det så kallade "måttlighetssupandet", hvarmed i allmänhet menas att man ej bör suppa sig bonnfull, som bör motarbetas såsom förderfligt för nationens helsa och ekonomi.

Nykterhetslagstiftningen bör verka i två skiljda riktningar dels, och hufvudsakligen, motarbeta det allmänna, öfverflödiga, helsa och energiförslappande dagliga spritkolkandet som

menskligheten genom generationer vant sig vid, dels taga hand om, och såvidt möjligt, rädda drinkare, hvilka som sinnesjuka och samhällsfarliga eventuellt böra interneras.^{x)}

Det är ju faen att det skall vara så kallt i mitt norr – rum, fast det är blidväder, att jag knappast kan hålla i pennan, eller kanske den här Katjesen håller på att skaffa mig skrifvarsjukan på halsen eller rättare sagt i nypo?. På Tärnö hade vi en gammal disponent som led af denna åkomma så att han måste skriva med venster hand, hvilket gick förträffligt, och detta föranledde tanterna i sin visdom att urka på att alla barn borde lära sig skriva med båda händerna. Detta har jag äfven hört normala menniskor förorda. Således, om man antar att högst en unge af ett tusen i en framtid af en eller annan orsak mister bruket af sin högra hand och därför måste använda cirka en månad för att lära sig skriva med venster, skola de öfriga 999 tvingas att slösa bort, icke en utan flera månader af sin dyrbara ungdomstid på att förvärfva en färdighet som de framdeles ej hafver gudsskapade

^{x)} Båda målen uppnås säkrast genom att fördyra spriten i vesentlig grad- mera härom

grand nytta af ^{x)} O du sublima verldsbeherskande demigud- Nej det här går ej - bara 6 grader i rummet – det blir att koja – Fare you Well my own Mary Anne, fare you well for the way –

17 oktober Gubben Forselius dog igår eftermiddag vid 84 års ålder stilla och lugnt som en sund gamling egnar och anstår – urverket var utslitet och drifkraften slut – jag skulle tyckt rätt bra om honom om han ej huggit ned alla ekarne Det kommer att bli tråkigt för den half gamla ogifta dottern och sällskapsdamen som under lång följd af år lefvat i välstånd och nu helt plötsligt få dra in på staten högst betydligt – dottern får väl 800 – 1000 kronor om året och sällskapsdamen någon liten nådegåfva – Nå dottern splitsar väl ihop sig med Mosesstollen och sätter upp pensionat – mannen in spe är med sin ståtliga bonnpoäng och sirliga later som enkom skapad till table D´höttemajor, men Smith´an stackare – gammal och sjuklig - blir det värre för- Egentligen borde man gifta sig med henne, ty de ha opererat bort gallan på hen-

^{x)} ungarna, som efter mångårig skolgång ej lärt sig skriva med höger hand behöfva naturligtvis mer än 1 månad för att uppöfva den venstra.

ne, så att hon borde bli en idealisk fru, men hon spelar, och hvad värre är, sjunger- vare detta nog sagdt.

Det är på tok att den svenska arfslagen stipulerar att alla barnen skola ärfva lika - detta i rättvisans intresse – Verklig rättvisa fodra väl tvärtom att de bland barnen som äro behöfvande eller visat sig kärleksfulla och uppoffrande mot föräldrarne, gynnas framför de förmögna eller pliktförgätna.

I England föreskrifver lagen att hvarje barn måste ihåtkommas i testamentet dock är en temligen stor frihet lemnad testator derigenom att minsta tillåtna arfslott är bestämd till en shilling

Gubben Forselius ålderdom förbittrades af en process som han hade med sin granne Jurell om en för honom mycket viktig vägrätt, och som pågått i många år, hvarunder gubbens villa saknat körväg. I dagarna skall dom falla i häradsrätten, men så återstå Hofrätten och högsta domstolen så att ännu kommer det nog att dröja åtskilliga år innan saken

utagerats – och undertiden är villan som sagdt i saknad af körväg så att ved, flyttsaker med mera få bäras på bår, och dess försäljningsvärde nedsatts med åtskilliga tusentals kronor

Till och med det stockkonservativa "Nya dagligt Allehanda – Vårt land" yttrade för några år sedan att byråkratismen utgjorde en större fara för vårt land än socialismen – och då skall det gå långt.

Kapten Fryckholm skref en gång en rolig skiss, grundad på fakta, som han kallade "En jerngaffels saga". En skeppspojke tappade en gång under en sjöexpedition en jerngaffel i plurret och omtalade i böxångest olyckan för stewarden. Denne inrapporterade saken för jourhavvande löjtnanten, som i sin tur underrättade seconden som skriftligen - - - och så vidare i oändlighet – Den gamla jerngaffeln passerade från den ena flottisten till den andra, liksom Münchausens fläskbit genom änderna – de äro ju också flottister – tills ärendet hamnade i ett Stockholmskt embetsverk

hvarifrån svar i sinom tid, efter några år ingick att "jerngaffeln skulle uppföras på vinst och förlustkonto" Den var värd 35 öre ^{x)}. Nog kunde våra sjöhjeltars tid användas bättre. ²⁾

Då barfotahoppans Isadora Duncans barn nyligen drunknade då deras bil störtade i Seinen, ville en rask ung man försöka rädda dem genom att hoppa i och dra upp dem, men hindrades härifrån af en plikttrogen gendarme som fick utstå en riktig batalj för att hålla honom kvar på kajen, - all badning är nemligen förbjuden i denna del av floden – ungräken drunknade och ynglingen fick plikta för våldsamt motstånd mot polis i tjänsteförrättning – undras om plikten efterskänktes – tviflar derpå.

Frankrike är nu engång byråkratismens hemort – men äfven de fria Engelsmännen kunna emellanåt utmärka sig, som till exempel under Krim kriget

^{x)}På samma sätt gick det med bordsknif som afbröts vid skärgårdsartilleriet – Enda skillnaden var den att det högsta befälets order var att den skulle slipas om till ostknif.

då de Engelska soldaterna fröso ihjäl i tusental under det att ett stort transportfartyg, lastat med vinterförråd låg på redde, utan att urlastas emedan dess "papper" ej voro klara. Sjöofficeren som var chef på transportångaren uppmanade vederbörande general att taga förråden med fingeradt våld, men denne var en sådan erbarmelig kruk – fast tapper officer – att han nekade att göra detta – och soldaterna fingo fortfarande frysa ihjäl, isynnerhet högländarna i sina korta kjortlar, och dock var fartyget fullt af små, varma mjuka yllestubbar som stickats åt dem af de Engelska damerna – äro mennisko kloka? – Nej så tamfan de det äro.

Jag fick för omkring 25 år sedan ligga en hel vinter i Stockholm och vänta på att en högre embetsman skulle skriva under ett papper, hvilket han ej behagade göra,

förrän jag uppvaktat civilminister Groll och bedt honom om hjälpa mig

hvilket han också gjorde och det med kläm, ty inom ett par dagar fick jag mitt papper, som legat på vederbörande as' skrifbord hela vintern utan att Det behagat plita dit sitt adeliga namn – Detta job kostade mig flera tusen kr och fördröjde ett företag, Marte Bo Myrs utdikning, ett helt år.

Kjelland beskriver i Arbeidsfolk huru en hederlig, sträfsam "husmand" förspilde bästa delen af sin mannaålder på att få stadfästelse på ett dokument, som för många år sedan bortslarfvats i ett embetsverk.

Jemför förresten Dickens mästerliga skildringar af Chancery Court – i Bleak House och andra arbeten.

Den hederlige gamle häradshöfdingen Uttermark på Tärnö mottog en gång ett bref från en gammal god vän, innehållande 75 öre i frimärken, med anhållan att Uttermark godhetsfullt dermed ville ligvidera en bortglömd "personlig skydds afgift" – Gubben återsände frimärkena

med bifogad upplysning om att skatt måste erläggas i reda pengar, hvilka också i form af postanvisning per omgående insändes – korrespondensen om denna högvigtiga sak gick till nära nog samma belopp som skatten. ^{b)}

Nyss omtalade Jurell har antagit detta namn. Hans farsa hette Andersson och kallades för BonnAnders tills han blef rik på skogsskoj, då han döptes om till HerrAnders

Sonen var emellertid ej vidare förtjust i någondera smeknamnet utan antog sitt nuvarande namn Jurell efter Juresta der han är kläckt och kallas nu för Djurell eller Djuret

18 oktober – Nu har det brakat löst på Balkanhalfön och slutet på visan blir väl att Turkarne, drömmare och drönare som de äro, förr eller senare bli fockade ut ur Europa, der de ej passa fast de, "Balkanfolkens aristokrati" äro de enda man kan hysa någon, om än ringa sympati för bland patrasket dernere. Hoppas emellertid att de, som vanligt visa sig tappra och sega och bita ifrån sig så att det känns i synnerhet

önska jag att de eländiga grekerna och serberna måtte få på puckeln och, också som vanligt, visa sig fega. Något gemenare än mordet på det ynkliga kräket kung Alexander och hans värda gemål Draga kan väl knappast nyare tidens historia uppvisa – icke mordet sjelf - det är ju en temligen alldaglig affär, men det brutala skändandet af liken etc, utfördt af adliga officierare och hofmän. Och nu marscherar anstiftaren af dessa skändligheter i spetsen för sina backharar emot Turkarne under anropande af de kristnas Gud – Tvi faen!

En svensk sjöofficer inbjöds för några år sedan på supé ombord på ett grekiskt örlogsfartyg. Han stannade kvar öfver natten, och då han dragit sig tillbaka till sin hytt, uppenbarade sig en ung ovanligt vacker skeppspojke skickad af de charmanta värdarna, erbjudande sig att stå till tjänst och blef ytterst förvånad då svensken afböjde offerten. Och dermedelst bröt den gängse coutumen ombord

”Grek” är ett groft oqvädningssord

i Paris och inom Londons äffärsverld äro grekerna sämst ansedda af alla

Hvarifrån kommer uttrycket ”Bohémien” inte utmärka sig väl Böhmare framför andra genom lättsinnig tokstollighet?

”Rotten Row” = ”Route de Roi

”Beefeaters”= ”Buffetiers” – stackare, de äro så skröpliga och tandlösa, de man ser i the Tower, att de se ut som om de skulle må bättre af hafresoppa än af beef.

19 oktober ± 0 Under mina ändlösa Ahasverus vandringar är det märkvärdigt hur mycket kortare vägen förefaller om jag har ett bestämdt mål, en jernvägstationen, en egendom eller en gästgifvargård, isynnerhet en gästgifvaregård, hur dålig den än är, än om jag endast traskar på för att få annotera så och så många kilometer i almanackan – af samma orsak blir det alltid mera fart i skanko på hemvägen, emedan jag ju då har ett mål – att komma hem. Folk tror visst att jag är lite knottrig som bara vanka ikring på de dammiga eller leriga landsvägarna de veta

ej att jag betraktar detta vankande som mitt arbete och att jag har riktiga samvetsqual om jag ej dragit iväg ett visst antal kilometer då qvällen kommer – och då vidtager mitt andra job – att plita ihop denna långkatjes –

att skriva ned sina tankar är utmärkt – det klarar dem och man tänker dem färdiga.

Buddhisterna prata om sitt nirvana – jag undrar om inte mitt är styfvare, med dess obegränsade frihet i de lättjefulla fantastiernas solbelysta verld och en och annan angenäm hållpunkt i den verkliga, såsom lunsar surströmmingskalas, kaffehalfvor etc. för att inte tala om en och annan Nyköpingsresa med dess uppsjö på nöjen och njutningar

Af intet skapade Gud verlden och af intet har jag också skapat min – men nog får jag säga som bonn på husförhöret då presten på tal om skapelsen frågade

”Nå, Hvad sade nu Gud om allt detta”?

”Jaa - - - -hva sku han säga?

Arbetslaget kommer in till ingeniöreren

under frukost rasten:

Basen: ”Ja nu ha vi strax slutat vårt job – skulle be att få ett nytt”

Ingeniören: ”Fan anacka och jag som platt inte har tid att gå ut till Er – Hur länge räcker det gamla jobbet”

Basen: ”Jaa, med yttersta ansträngning kan vi få det att räcka till middagen” – och så är det med mig också – med yttersta ansträngning kan jag få min dag någorlunda besatt.

20 oktober ± Fahlbeck vill att vi skola alliera oss med Tyskland. Han tyckes nemligen tro mera på Tysklands framtid än på Englands – Men hur skulle det gå för oss i händelse af krig mellan dessa två jättar om vi stode på Tysklands sida. På grund af sin stora öfvermakt till sjöss, komma England att strypa oss genom blockad utan att offra en enda man, isynnerhet sedan Norge de fakto blifvit dess lydland – få vi så Ryssarne, Englands allierade och Baggarne, dess vasaller (fan ska tro dem) på halsen, så komma vi att må bra -

af Tyskland med dess relativt svaga flotta kunna vi ej vänta någon hjälp

Fahlbeck håller som sagdt mera på Tyskland än på England – han är ju konservativ och sympatiserar naturligtvis derföre med Preusseriet men det är nog sannt att det Europeiska Englands ställning hotas af faror från två håll, låg nativitet ^{x)} och öfverhandtagande industrialism som båda verka fysiskt deteriorerande på befolkningen, den förra långsamt men säkert den senare förvånande snabbt, inom en a två generationer. Som motvigt mot denna deteriorering bli nog England tvunget att införa allmän värnepligt äfven om landets försvar ej ovillkorligen fordrar det. Det storartade uppsvinget i Tyskland inom alla riktningar, tillskrifves som bekant den allmänna värnepliktens stärkande och uppfostrande (till lydnad, pliktkänsla, ordning, renlighet m.m) inflytande.

Great Britain and Ireland kommer helt säkert ej att i längden bibehålla den så att säga abnorma supremati som

^{x)} Nativiteten minskas och industrialismen ökas emellertid i raskare tempo i Tyskland än i England

det egt och ännu delvis besitter, inom industri och handel, ty hvarför skola ej andra af naturen gynnade länder såsom Tyskland och Sverige börja konkurrera på dessa områden då de en gång gnuggat sömnen ur ögonen på sig, men "Greater Britain", England och dess kolonier med dess oerhörda naturtillgångar och energiska befolkning kommer alltid att häfda sin ställning som verldsmakt och verldsbeherskande ras, äfven om kolonierna skilja sig från moderlandet framdeles, kommer detta ej att i högre grad inverka på den anglosaxiska rasens dominerande ställning – Blod är alltid tjockare än vatten. Norman Angell behandlar denna eventualitet, Koloniernas affall, på ett briljant sätt i "Europas synvilla"

Det är ett slagord att Englands makt skulle krossas om det miste Indien (som i parentes ej är någon koloni i egentlig bemärkelse) – Detta är det rene vrövl. Den hufvudsakliga vinst England

skördar af Indien härflyter af dess handels omsättning med detsamma och denna utgör ej mer än högst 10 % af Englands samlade handelsomsättning. Om det genom Indiens förlust skulle gå miste om dessa 10 % så vore det ju tråkigt men inte gick det i putten för det – men det kommer ej att mista dem äfven nu det mister Indien ty äfven nu måste det under full frihandel konkurrera der med tyskar, amerikaner och japaner på jemnluk fot.

Den låga nativiteten i England är en fara, som dock tillsvidare ej är vidare hotande enär nativitets öfverskottet fortfarande är betydligt på grund av den låga mortaliteten, men nativiteten sjunker för närvarande i häpnadsväckande grad i hela Europa tack vare Hrr Wiksell att så att rätt som det är, äro väl alla nationer i samma fördömelse

Herr Wiksells företrädare och läromästare voro Mr Bradlaugh och Mrs Besant, den nuvarande öfverprestinnan inom theosofin som under min vistelse i England på 70 (eller) 80 talet fingo krypa in på sex månader för sitt välförhållande.

De hade nemligen distribuerat ett litet pennyhäfte innehållande goda råd om huru barn kunde undvikas, till unga fabriksarbeterskor, sömmerskor, tjänsteflickor och detta upptogs onådigt af de "bornerade" myndigheterna så att det värda paret, som sagdt, fingo sex månaders sinkabirum.

Mrs Besant var först gift med en prest, om jag ej missminner mig, som hon schappade ifrån för att under några år lefva i fritt äktenskap med den kände radikale parlamentsledamoten Bradlaugh – han som först nekade att aflägga den öfliga parlamentseden, men sedan gjorde det under yttrande att en dylik tom formalitet kunde man ju underkasta sig, då man ändå ej ansåg den på något sätt bindande – under hvilken tid hon var mycket verksam som ateist, hvarefter hon slog sig på teosofien. Hvars största ljus hon nu är sedan Hornpelle tagit Blavatskan – hon som fick bref från Himmelriket med den stora pappersfirman Waterlows vattenstämpel i papperet

Hvart har Karutchan tagit vägen? Den hör man aldrig af numera. Doktor Kleen hyste till att börja med aktning och sympati för henne som en ärlig och entusiastisk fjolla, men så småningom har han kommit på det klara med att det var lite väl mycket metod i galenskapen. – Alldeles som med Moses här

21 oktober ± 0 Åter ett sjelfmord, det femte på två år inom denna lilla bushåla – Vi börjar följa med vår tid, stiga i kultur. Ju högre kultur, (måtte fan ta den naturvidriga sjelfförgudande förkonstringen, jag kan ej i hastigheten hitta på bättre ord)^{x)} dess flera sjelfmord. Paris Sachsen och Danmark gå i spetsen, Balkan staterna. Ryssland och Irland komma sist – jag har grälat med presten om orsaken till detta faktum. Han påstår att det beror på bristande "tro" inom kulturstaterna, jag deremot att den febrila jagten på förvärf och njutningar samt onaturliga lefnadsförhållanden förderfvat kulturmenniskornas nervstyrka, så att

^{x)} med kultur menar jag så kallad kultur

deras motstånds kraft mot olyckor och bekymmer är bruten. De flesta sjelfmord begås enligt min tanke i ett tillstånd af nervös öfverretning, kronisk eller akut.

Jag klandrar ej sjelfmördarne utan det konstlade lif som skapar dem. Gammalt folk borde gifvet taga lifvet af sig, helst under stora festligheter och äresbetygelser – de göra ju samhället en ovärdelig tjenst – som hos våra stolta vikingaförfäder, istället för att år ut och år in till ingen nytta eller glädje stulta i kring, kanske kacka i böxerna som våra män af gamla stammen för sed hafva.

Nere i Kamerun förhjälpas ännu idag gamla orkeslösa föräldrar och svärföräldrar af sina ömma barn ~~till de sälla jagtmarkerna~~. Ett hej dundrande kalas som varar i dagarna sju, ställes till, hvarefter, på sjunde dagen den firade, hedersgästen ripas, stekes och förtärs som piece de resistance – och lär han då smaka

som vinkokt skinka – ”Farsan är märkvärdigt mör för sin ålder, skål för heders gubben”

En i Congostatens tjänst anställd Dansk berättar att en i högsta grad uppretade neger en gång kom inrusande på stationen och begärde rättvisa. Han hade nemligen blivfit skamligt bedragen idet han sålt sin gamle smällfete far för en ren spottstyfver, med uttryckligt vilkor att han skulle inbjudas till festmåltiden men blef lurad på konfekten, hvilket skamliga beteende så upprörde honom att han fordrade bedragarens stränga bestraffande – Dansken hängde båda köpare och säljare och afskref målet – huruvida han afyttrade eller förtärde det vunna köttet omnämner han ej.

Herr Baumeister Becher neri Kamerun använde en soltorkad stortå, som tillhört en neger, hvilken han i hastigheten råkat skjuta, till Karutcha – raderade med nageln.

I New York lär hafva etablerats en sjelfmordsbyrå, som eventuella sjelfmordskandidater genom annonsering i de dagliga tidningar enträget uppmanas att besöka

innan de taga det sista afgörande steget och det påstås att flertalet af de förtviflade omtöcknade stackarna genom förstående, lugn vänlighet och hjälp i råd och dåd bringas till besinning – en utmärkt idé, som borde upptagas i äfven i Stockholm- men då ta väl läsarne hand om saken och förfuskar den, den måste skötas af fint anlagda personer.

22 oktober Idag begrofs gamle Kongl. Sekter – Fast jag inte bryr mig ett smack om struntgubben isynnerhet sen han högg ned alla de vackra ekarna för att få en potatistäppa verkar dock en begrafning stämmningsfullt – orgeln och de allvarliga orden som under sekler uttalats öfver millioner trötta syndare – bara inte de fördömda hycklande presterna förstörde alltsammans med sitt salvsefulla osköna bräkande – Blanche har rätt då han säger att det borde vara obligatoriskt för prester att ta lektioner i diktion och deklamation af skådespelare – jag menar teaterskådespelare – sjelfva äro ju våra herdar nok

så routinerade fast obegåfvade aktörer

Orgeln är ett imponerade instrument – inte på vår lilla fjertlåda här utan en sådan som Crystal Palace's i London – den lär ju vara den förnämsta i världen. Jag tycker i allmänhet, liksom Karl XI, mest om militär musik, men då orgeln brusar sta! känner man att man står inför något mäktigare, mera imponerande – det är Mars och Jupiter. Man lär ej på orgel kunna ge uttryck åt de finare känslonyanserna - Nej tacka för det – den är för allvarlig och storvulen för dylikt pilleri

Då baron Åkerhjelm på Öckna söp ihjäl sig och skulle begravas i Floda Krokan kyrka eftersändes Emil Sjögren för att traktera orgeln. Som vanligt hade maestron trakterat sig sjelf något väl rikligt på nedresan och stämningen förhöjdes ytterligare i sorgehuset så att han efter jordfästningen tog sig friheten att som utgångsmarsch eller psalm, hvad det nu är, dra Gounods briljanta supvisa ”de små dropparna, de små dropparna” – något som jag antar att salig baron skulle senterat om han varit i lifvet

apropås Kongl. Sekten – Då Kongl Sekten Rosenblad på Tärnö, fullblodsaristokraten, som en kortare tid lär ha fungerat som biljardmarkör i Paris, inbillade sig att han låg för döden – han var hypochonder – tillkallades en läkare, som sedan han undersökt gubbskrället, i uppmuntrande ton sade ”att Sektern nog snart skulle komma på benen igen” – med lallande tunga och slocknande blick, framhvisade patienten: ”Kunglig om jag får be”

23 oktober ± 0 Nu ha vi fått klart för oss hvarför arrendator Jansson, den sista sjelfspillningen, gjorde af med sig. Det var ett bedröfligt väder den dagen, kallt och rått och stöpregn och karlstackaren hade timme efter timme gått och knogat på fältet tills han, led på alltsammans, utropade: ”Dä ska faen klampa ikring här i lervällingen å dra upp rofver – och gick och in i logen och hängde sig – jag undrar inte på't – hade bestämdt gjort likadant – detta sabla slask kan göra en förtviflad.

Åtminstone hade gubben Jansson större skäl att göra

slut på eländet än gubben Ekström som gick och hängde sig för det att hans utsökt vedervärdiga käring var svartsjuk – jag skulle hänga upp kärringskruttan, jag.

På begrafningen:

Bonn: Den der Kalson han har då en jädrans tur som begrafver sin tredje käring, och här går jag fortfarande med min eviga Petronella

24 oktober Gamla Fanny har äntligen fått somna in. Döden kom nog som en befriare för henne – det var en af naturen en ädel och högeligen begåfvad qvinna, som nog ytterligare utvecklats genom att hon haft den lyckan att vara förenad med tvenne hven i sin genre så utmärkta män som Schack och Vedel. Gubben Hierta hade en mycket hög tanke om båda, Schack höll han riktigt af, underligt nog ty större kontraster än gubben och Schack får man väl leta efter. Om Vedel sade han att han var den mest begåfvade person han känt. ”såvida inte Fanny öfverträffar honom”

Thorsten var stor beundrare af både Fanny och Vedel, men gjorde den träffande

anmärkningen att den senare var för mycket gentleman för en diplomat.

Hvad är en gentleman – det häfdvunna svaret att ”a gentleman is a gentle man ” tycker jag är lite krystadt – det enklaste svaret som innebär allt är ”en fin man”. Svenskarna begå det grofva felet att de sätta likhetstecken mellan en gentleman och en bra karl – en gentleman är alltid en bra karl men en bra karl är inte alltid en gentleman – alla generaler äro krigare men alla krigare äro inte generaler. – Men en fin man måste vara gentleman, annars är han inte fin, och en gentleman måste vara fin annars är han inte gentleman

”Yes, you bloody bugger, I ham a lajdy” – hörde jag en gång utropas i Piccadilly” –

”What is a snob? – a man who in a mean way admires mean things”

”Den stora, dumma, slöa idisslande oxen är ingen snob, han är sig sjelf och intar

sin rätta plats i tillvaron – det är paddan som söker blåsa upp sig till oxen, som är snob – ”and let us pelt the silly thing”

25 oktober ± 0 - O herre min styfver så de ljuga der nere på Balkan – I krig ljuges ju alltid tappert men det här packet tyckes ha föresatt sig att slå alla föregående rekord inom denna sportbranch. Om nu turkarne ovillkorligen skola köras ut ur Europa der de främmande orientalerna nog ej höra hemma, så hoppas jag att det blir Bulgarerna som ge dem afskedssparken, ty de äro då ”karlar hela da'n”

Den störste segerherre som funnits var Ludvig XV – han gick från seger till seger utan att någonsin möta en motgång, beroende på att hans generaler ej tillkallade honom förr än de voro bomsäkra om framgång, då hans aldra kristligaste majestät infann sig med hela sin hofstat, hundra om inte tusentals personer, hofpoeter, puggor och hela kodiljen, hvarpå han, iklädd en gyllene rustning öfvertog befälet och segrade allernådigst sedan hofskaldarna strängt sina lyror och sjungit högstämda segerhymner

till hans ära återvände hjelten med hela patrasket till Paris och hvilade ut tills nya bragder vinkade.

Hedins motion om att furstliga personer ej må föra befäl i krig var väl motiverad.

En vacker dag, på den tiden jag låg vid Elfkarleö, kom Hans Majestät Konung Oscar II (O,2 som han kallades) dit. Efter inmundigande af en riklig luns på Bockön åkte han och hans uppvaktning ”i den muntraste sinnesstämning” ned till Dalelfvens strand och ”bestämde platsen för den nya brons anläggning”, och reste efter en likaledes riklig middag åter till sin hufvudstad

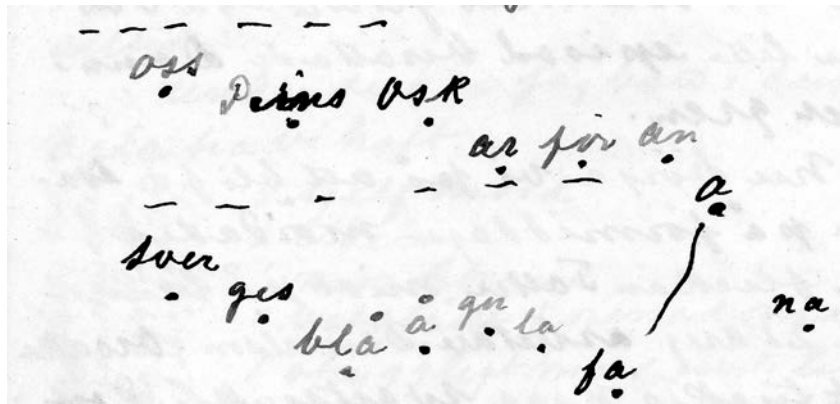
– Hur är det möjligt att framstående officerare och ingenjörer, som på denna sak nedlagt måhända årslångt arbete kunna nedlåta sig till dylikt gyckel – och vatyx om den gamle hvithåriga kungen – nä det är för galet.

– Då jag under samtal med Vedel skällde ner kungarne sade han ”ack kjära, man

maa ikke dømme dem for strengt – husk paa att de allesammen, på grund af arv og opdragelse ero mindre tillregnelige

Då jag var pojke sjöngo vi i skolan en fosterländsk sång, förmodligen af Cronhamn, jag tycker den låter så som jag delvis kommer ihåg

Jag får erkänna att jag inte kände mig det minsta entusiasmerad af denna stolta framtids utsikt - Hade Filip Tammelin varit i farten redan på den tiden skulle jag tro att han vore pappa till den högstämnda dikten men det är omöjligt, således är nog Cronhamn den skyldige. På en järnvägsresa i Tyskland träffade vår berömde tonsättare Dannström en gång en Tysk musiker som frågade om

vi hade några framstående kompositörer i Sverige – "Freilich" svarade Dannström: " Wir haben den Beerwald und den Söderman und den Dannström" – " Der Berwald und der Söderman kenne ich, aber von den Tannschtrum hab' ich niemals gehört – sa Tösken – denna lilla episod berättade Dannström sjelf och gren .

26 oktober Nu börja vi på att bli för svåra här. Igår på förmiddagen mördades den 19 åriga flickan Tallin midt på landsvägen af en 21 årig arbetare Danielson. Orsaken till mordet tycks vara svartsjuka. Pojken lär ha varit vanvettigt förälskad och då hans kärlek ej besvarades, tyckes hans ha gripits af raseri och massakrerat flickstackaren, som i parentes sagt var vacker, en varm brunette. Dådet utfördes på sjelfva den starkt trafikerade landsvägen hvarefter mördaren släpade in liket i en skogsdunge och han skändade det och der det hittades idag på morgonen med krossad hufvudskål – Pannan var alldeles inslagen. Som mördaren var

känd som nykter, stillsam och hygglig, ehuru mycket inbunden och tystlåten får man väl antaga att brottet begåtts under tillfällig sinnesförvirring, utbrott af könsraseri – karlen var känd som för sin otroliga kroppsstyrka – och bör han då behandlas som dåre, inspärras, kanske för alltid

Under de 4 år jag bott i denna lilla skräphåla ha vi haft

5 sjelfmord

1 tidelag

1 mordbrand

1 våldtäkt förenad med grof misshandel

1 ohyggligt mord jemte likskändning

snyckt! – Deremot blott 1 ordentlig stöld – småstjäl gör lite hvar.

De gröfsta brotten föröfvas alltid på den idylliska landsbygden

27 oktober Presten och Moses har kommit i lufven på hvarandra af obekant anledning, så att den sistnämnda kyrkofadern, för att hämnas, slutat upp med att gå i kyrkan – djupare är gudligheta inte rotad – och nu får vi preststackararen stå och hovera sig för sin trogna maka och trinda pigan, hvilket måste vara läskande för dem alla tre.

Har jag fått om bakfoten eller

ska samma bibeltexter trumfas år efter år årtionde efter årtionde i alla Sveriges kyrkor – om så förhåller sig är det ju det bleka vanvett. – arma prester, inte underligt att de bli förfäade.

Jag gick idag förbi snickaren Lundgren som satt och spelade på sitt orgelharmonium – ”ömsom qväsarvals och ömsom zions sånger – som han sjelf gjort och sjelf lärt sig spela på. Han är ett sådant der olyckligt Kongl. svenskt universalgeni som kan allt och gör allting sjelf, och som, genom att splittra sina krafter och öda bort sin tid på slentrianarbete aldrig komma någon hvart: om en dylik kurre, en slagtare i Elfkarleö yttrade en klok karl, bruksförvaltaren, följande tänkvärda ord: ”Det nötet, med all sin stora begåfning blir det ingenting med honom ty han arbetar sjelf” – han drunknade i detaljarbete, som bättre och snabbare och om man värdesätter den använda tiden, billigare kunnat utföras på närmaste mekaniska verkstad.

På Vapenfabriken fanns en ung kroppligen klen arbetare som visade så ovanlig ingeniörsbegåfning, isynnerhet inom det elektriska området att befälet intresserade sig för honom och bibringade honom de första grunderna för elektricitet och Theoretisk mekanik - och så började han göra uppfinningar, den ena sinnrikare än den andra. I sinom tid framvisade han resultatet af sitt arbete för en framstående fackman, hvarvid det befanns att alltsamman redan var uppfunnet förut. Detta grep den sjuke mannen så hårdt att han tynade af och dog

något liknande kommer nog att hända mig med min katjes – Emellanåt tycker jag att jag här i ensamheten fått fatt på en originell idé, men jag kan ge mig blankt Faen på att nå'n ann Agust långt före mig haft samma tanke och uttalat den, mundtligen eller i skrift – men inte tänker jag dö för det – lika lite som jag lefver af'et. Det mesta af hvad

jag, stackars nigger sitter och plitar ihop här i bushen, kommer nog att verka som gamla truismer bland de hvita "stackars nigger" – ack om min värderade släkt ville göra mig till vinkoktskinka – så der pö om pö – de skulle gerna sedan få äta upp mig.

"godt läshufvud" – ej att förblanda med godt hufvud, ett mycket vanligt misstag – är en gåfva af tvetydigt värde, såvida man ej sätter sitt lifsmål att slinka fram på examensmeriter. Är man ett så kallat godt läshufvud, blir man för det första lätt lat, och sedan man lyckligt och väl fulländat sig i denna vetenskap, kommer man snart underfund med att det är Faen så mycket beqvämare att slå i sig hvad andra tänkt än att tänka sjelf ty det Er ansträngande, hvilket är ett jäkla job, det märker jag då jag nu för första gången i mitt lif försöker mig på't.

28 oktober ± 0. Läst Meresjkowskis "Sofia Kyrkan – På tal om dess kupol säger han:

”Man känner att byggnaden är uppförd för detta ljusa omätliga hvalf - - - aldrig har på jorden danats en fullkomligare bild af evigheten” – Jag har också imponerats af höga hvalf - Kölner domens och St. Pauls – men det är inte riktigt som jag vill ha det – huru höga och mäktiga de än äro, så äro de dock slutna – man känner sig instängd – fantasien slipper ej ut. Hur skulle det vara om hvalfvet byggdes i form af en, nej en hyperboloid (så kunde man tänka sig den andra hyperboloiden utsträckande sig och vidgande sig i oändligheten) – månne man ej då skulle genom optisk illusion få ett intryck af oändlighet. Jag har glömt hela rasket men det förfaller mig som om det skulle kunna gå. – och högst upp ett knepigt anbragdt ljus af samma styrka som Cape Oussents fyrorns, öfvergjutande hela kupolen med ett strålande ljushaf under det att den öfriga byggnaden förblir i relativt, stämningsfullt, dunkel – Det här är bestämdt vrövl, men sjelf kan jag se hur det skulle te sig.

I den parisiska tingeltangeln ”Eden” var sjelfva salongen dekorerad i blått och silfver och upplyst af bågglampor, samt de omgivande foyeerna och burarna i rödt och guld i gasbelysning – kontrasten var effektiv. – Något liknande kunde styras till med i min kyrka. Sjelfva skeppet i varm, gul belysning kunde representera Den hemtrefliga jorden och den omätliga domen badande i hvitt bländande Aussenljus vår kalla kristna Himmel

Om jag vore artist, skulle jag helst vilja vara arkitekt, ty så länge denna ej försyndar sig mot tyngdlagen, kan han tillåta sin fantasi att göra hvilka bocksprång som helst x), under det att musikern är bunden af harmonien och målaren hänvisad till att mer eller mindre sannt tolka naturen. – Både musiker och målare tyckas emellertid nu börja på att frigöra sig från allt hämmande tvång och ge harmonien och naturen Faen. Emellanåt då jag ligger sömnlös

^{x)} Det förvånar mig bara att de lössläppta fantasistollarna inte ställa till en riktig hoppsa - detta tyder på slapphet.

2) Ett motstycke till "en jerngaffels saga": Enligt "Från Svenska Statförvaltningen" tilldrog sig nyligen å en af våra fästningar följande drama: Ett så kalladt porslin har inom badinrättningen allvarsamt skadats och Kapten X, löjnant Y och sergeant Z beordras reglementsenligt att undersöka olyckans omfattning. Dessa fullgöra sitt värf med nit och grundlighet och afgifva följande noggrant afskrifna rapport: " Vid idag enligt order förrättad undersökning har utrönts: "Att omstående nattkärl söndrats på så sätt, att städaren i badinrättningen vid rengörning af badkaret ställt ett emaljradt tvättfat på fönsterkarmen samt nedanför på golvet ställt sagda käril. Yttre fönstret, hvilket vid tillfället stod öppet med pålagd stormhake, slet på grund af dels den för tillfället rådande stormen och dels därför att stormhaken var dåligt fäst å sin plats, densamma ur sitt fäste i fönstret hvarefter fönstret slog igen och dervid träffade det inre fönstret som i sin ordning stötte ned tvättfatet, hvilket föll på kärlet (hvarför ej kärlet nu också, det är inkonseqvent) hvarvid örat afslogs detsamma. Kärlet bör kasseras och ersättas med ett nytt. Det kasserade är utan värde (verkligen?)

Undersökningsförrättningen anser ingen vare sig af uppsåt eller uppenbar vårdslöshet vara till skadan vållande.

----- den 4 november 1912

Y	X	Z
Underlöjtnant	Kapten	Sergeant

--- Efter någon tid kom följande resolution:

"Ett st. nattkärl upphandlas på kronans bekostnad"

---- Den 16 november

--- N.N.

fortbefälhafvare .

--- Tre tappra officerare, antagligen ädlingar och en lika tapper schersant ha under en del af den tid som de eljest eignar omtanken om ett älskadt fosterlandsförsvar med lif och själ går upp i en gammal öronlös potta

Jag älskar våra tappra officerare och är öfvertygad om att de kommer att sköta sig bra på slagfältet, men nog är det nödvändigt att vi civila hålla tummen på ögat på dem, då de icke äro på dessa slagfält. I synnerhet böra vi ha

hand om pungen. ^{a)}

La perfide Albion satte en gång en illa döpt jude, baron Goschen till marinminister med det lyckliga resultat att flottan under hans regime väsentligen förstärktes, samtidigt som dess budget reducerades. Tänk om vår förkättrade Jakob skulle öfverraska världen med samma konststycke. Man förebrår Jakob att han ej är ett dyft sjöman, men det var ej heller Goschen, hvilken dessutom som jude, säkerligen led af hydrophobia.

Ett minne från min gröna ungdom i Danmark : - Då jag under samtal med en löjtnant sade att det föreföll mig som den "rene idiotism" att de tappra Jensarne två timmar om dagen i sitt anletes svett polerade uniforms knapparne, och att det vore bättre att anskaffa matta knappar, sade han: Nej for fanden vi veed jo slet ikke hvad vi ska ta oss til med de dovne rade – noet maa de bestille"

^{a)} Jag går så långt att jag påstår att en utmärkt officer ej samtidigt kan vara god ekonom – äfven den mest lysande utrustade hjerna har sin begränsning och det är otänkbart att samma man skulle kunna vara ett militäriskt och finansiellt snille – tvenne så diametralt motsatta egenskaper – Låt därför den utmärkte officeren slåss, och sätt en intelligent jude x) att ha hand om de tre saker som enligt Fredrik den store äro oundgängligt nödvändiga för krigföring, nemligen pro primo, pengar –pro secundo, pengar pro tertia pengar "Krig och sparsamhet passa ej ihop"(Napoleon)

^{b)} Tant Chalotte på Tärnö, snälla gumman, hon som alltid hade den öfre löstandraden liggande på den nedre då hon log, låg de senare åren af sitt lif ständigt till sängs på grund af ålderdoms svaghet. Hon lyftade kvartalsvis en liten lifränta för hvars utbetalande det erfordrades att tvenne vittnen intygade att hon lefde och till detta förtroendeuppdrag utsågs alltid häradshöfdingen och jag, men häradshöfdingen ville ej skriva under intyget för än han med egna ögon öfvertygat sig om att lifhanken ännu hängde i gummskrället

^{x)} med riklig tillgång på inom det militära området sakkunniga beträden

hvarföre detta, den siste i hvarrt kvartal, ifördes sin nattröja och dito mössa samt afpolerades nödtorfteliga i det gamla fjäset, hvarpå häradshöfdingen högtidligen stultade in, bockade sig, stultade ut och skref under- och detta upprepades år efter år fast de bodde vägg om vägg.